

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Hideaway

Copyright © 2017 Penelope Douglas

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-104-1
COBISS.SR-ID 119057161

Skrivanje

PENELOPI DAGLAS

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Plejlista

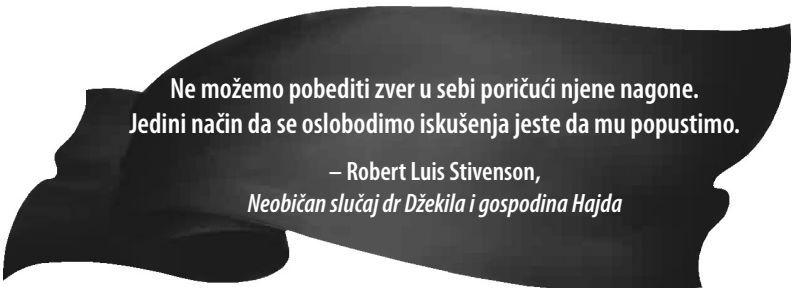
Black Honey Thrice
Castle Halsey
Control Puddle of Mudd
Emotionless Red Sun Rising
Go to Hell KMFDM
Heavy In Your Arms Florence & The Machine
Jekyll and Hide Five Finger Death Punch
Like a Nightmare Never Say Die
Lung (Bronchitis Mix) Sister Machine Gun
Paint It, Black Ciara
Remember We Die Gemini Syndrome
Save Yourself Stabbing Westward
Scumgrief (Deep Dub Trauma Mix) Fear Factory
Smells Like Teen Spirit Think Up Anger
Smokin' In The Boys Room Motley Crue
Waiting Game Banks

Beleška autorke

Iako je ljubavna priča u romanu SKRIVANJE priča za sebe, zaplet je nastavak događaja koji su otpočeli u romanu ISKVARENI (Đavolja noć #1). Preporučuje se da pre čitanja ovog romana pročitate ISKVARENE.

Uživajte!

Za Z. Kinga

Ne možemo pobediti zver u sebi poričući njene nagone.
Jedini način da se oslobodimo iskušenja jeste da mu popustimo.

– Robert Luis Stivenston,
Neobičan slučaj dr Džekila i gospodina Hajda

Glava 1

Kaj

KIŠA JE POPUT NOĆI. Pod kišnim oblacima, kao i u mraku, možeš biti drugačiji.

Nisam siguran zašto je tako. Možda zbog nedostatka sunčeve svetlosti i zbog toga što su nam se druga čula pojačavala, ili zbog suprotnog pokrova koji skriva svet od naših očiju, ali određene radnje su prihvatljive samo u određeno doba dana. Skinite sako i zadignite rukave. Sipajte piće i zavalite se. Smejte se s prijateljima i galamite uz košarkašku utakmicu na TV-u.

Krenite u toalet paba za devojkom koju ste sat vremena svlačili pogledom, i pustite prijatelje da klimaju glavom u znak odobravanja kada se vratite.

Pokušajte to da uradite tokom dana s pripravnicom u kancelariji.

Ionako nisam želeo slobodu da se prepustim nečemu u bilo koje vreme. Sve je dragocenije kada je retko.

Ali svakog jutra, kada izađe sunce, stomak mi se grčio u iščekivanju.

Ponovo je dolazila noć.

Dok mi je maska visila u ruci, stajao sam na podestu drugog sprata i posmatrao Riku kako sedi u svom autu. Glava joj je bila pognuta, a lice joj se videlo zbog sjaja mobilnog telefona na kom je kuckala nešto uprkos kiši koja je pljuštala po vetrobranskom staklu.

Zavrteo sam glavom, stežući vilicu. *Ne sluša šta joj se kaže.*

Gledao sam verenicu najboljeg druga kako završava poruku; svetlo s njenog telefona je nestalo, a onda je otvorila vrata automobila, izašla i potrcala, i jurnula kroz pljusak. Začikljio sam kako bih je

odmerio. *Spuštena glava, oboren pogled. Čvrsto steže ključeve dok rukama štiti glavu od kiše, a tako ne vidi dobro.*

Potpuno nesvesna okruženja. Savršena žrtva.

Uhvatio sam lastiš na poledini maske, povukao ga i navukao srebrnu lobanju preko glave; njena unutrašnjost mi se priljubila uz svaku oblinu na licu kako bi se stopila s njim. Svet oko mene se skupio u tunel, i više nisam video ništa sem onoga što je bilo pravo preda mnom.

Vrelina mi je jurnula niz vrat nadirujući u grudi, duboko sam udahnuo ledeni vazduh, a srce mi je lupalo sve jače dok se u meni budila glad.

Odjednom se kiša, poput vodopada u uličici napolju, sručila u dođo,¹ a teška metalna vrata u prizemlju su se zalupila.

„Zdravo?“, povikala je.

Zadržao sam dah i zatvorio oči, uživajući u osećaju. Zvuk njenog glasa odjekivao je kroz praznu zgradu, ali nisam se pomorio iz tame na podestu, gde sam čekao da me pronađe.

„Kaje?“, čuo sam kako viče iz glavne prostorije.

Rukom sam podigao kapuljaču svoje crne dukserice i pokrio glavu, a zatim se okrenuo da pogledam dole preko ograde.

„Zdravo?“, žurno je ponovila, upitno. „Kaje, jesi li ovde?“

Prvo sam ugledao njenu plavu kosu. To je ono što se prvo prime ti kod Rike. U njenom crnom penthausu, u ovom crnom dođou, u prolazu ispred njega, u mračnim prostorijama i na crnim ulicama... Uvek je štrčala.

Oslonio sam se rukama na zarđalu čeličnu ogradu, nepomično stojeći na metalnoj rešetki poda; posmatrao sam kako polako ulazi u glavnu prostoriju ispod i pritiska prekidače na zidu. Ali ništa se nije dogodilo. Svetla se nisu upalila.

Brzo se osvrnula levo-desno, odjednom oprezna, a zatim je pružila ruku, isključila i ponovo uključila prekidače.

Ništa.

Grudi su joj se nadimale sve brže, i čvršće je stegla kaiš svoje torbe kada je shvatila da nešto nije u redu.

¹ Mesto za trening borilačkih veština. (Prim. prev.)

Nakrivio sam glavu i posmatrao je, jedva se uzdržavajući da se ne nasmešim. Trebalo bi da se pokažem. Trebalo bi da budem fer i kažem joj da sam tu i da je bezbedna.

Što sam duže čekao i čutao skriven, ona je postajala nervoznija. I dok je išla prema sredini prostorije ispod, nisam mogao da ne uživam u ovom trenutku. Bila je zbunjena i uplašena. Strepela je. Nije znala da sam tu. Tik iznad nje. Nije znala da mi je pogled trenutno uprt u nju. Nije znala da mogu da skočim na nju, uhvatim je i bacim na pod pre nego što uopšte shvati šta se dogodilo.

Nisam želeo da je plašim, ali to sam radio. Moć i kontrola su stvarali zavisnost. Nisam želeo da uživam u tome jer me je to činilo bolesnikom.

Činilo me je Dejmonom.

Disao sam sve teže i sve čvršće stezao ogradu, dok je i moj strah rastao. Ovo nije bilo normalno.

„Znam da si ovde”, rekla je dok je namršteno gledala oko sebe.

Ipak, tvrdoglava odlučnost u njenom pogledu bila je usiljena, pa su mi se usne, pod maskom, izvile u smešak.

Duga, siva majica joj je pala s ramena, a kapi kiše su joj se presijavale po grudima i vratu. Kiša je lila napolju, u Meridijan Sitiju, a u ovo doba noći, u ovom kraju, ulice su bile prazne. Niko je ne bi čuo. Verovatno je niko nije ni video da ulazi u zgradu.

Po načinu na koji je krenula polako da se povlači iz prostorije u mraku izgledalo je kao da je to upravo počela da shvata.

Zakoračio sam.

Rešetke na podu su zaškripale, a ona se osvrnula ulevo, prateći zvuk.

Uprla je pogled u mene. Ne skidajući pogled s nje, krenuo sam prema stepenicama.

„Kaje?”, pitala je.

Zašto mi ne odgovara?, verovatno se pitala. Zašto nosi masku? Zašto su svetla pogašena? Zbog oluje? Šta se dešava?

Ali nisam rekao ni reč dok sam polako hodao ka njoj. Što sam joj se više približavao, to je njen fini, nežni obris postajao sve jasniji.

Mokri pramenovi kose koje do tada nisam primetio lepili su joj se za grudi, a dijamantske minduše koje joj je Majkl poklonio prošlog Božića blistale su na njenim ušima. Vrhovi grudi nazirali su se kroz košulju.

Oprezno me je pogledala svojim plavim očima. „Znam da si to ti.”

Samozadovoljno sam se nasmešio ispod maske; njeno kruto držanje je poricalo samouverenu izjavu. *Znaš li?*

Polako sam kružio oko nje blokirajući joj prolaz, dok je ona tvrdoglavo ostajala mirna. *Jesi li baš sigurna da sam to ja? Možda nisam Kaj, zar ne? Možda sam mu samo uzeo masku, ili sam kupio istu.*

Zaustavio sam se iza nje i pokušao da smirim dah uprkos tome što mi je srce lupalo. Osećao sam je. Osećao sam energiju između mojih grudi i njenih leđa.

Trebalo je da se okrene. Trebalo je da se pripremi za opasnost kao što sam je naučio. Zar je mislila da je sve to igra?

„Prestani”, povikala je i okrenula glavu tek toliko da vidim kako joj se usne pomeraju. „Nije smešno.”

Ne, nije bilo smešno. Majkl je bio na putu – prespavaće van grada – a Vil se verovatno negde opijao. Bili smo sami.

Duboko u sebi znao sam da nije bilo ni zabavno ni dobro, naprotiv – bilo je potpuno pogrešno to što sam morao stalno da izazivam sudbinu kako bih osetio da držim sve pod kontrolom. Nije bilo dobro koliko nisam želeo da stanem.

Uhvatio sam je, obavio je rukama i naslonio svoj nos ispod njenog uha. Omamio me je miris njenog parfema i čuo sam njen zaprepasćeni uzdah dok sam je jače stezao i priljubljavao njeno telo uz svoje. „Sami smo, malo čudovište”, zarežao sam. „Baš kao što sam i želeo, a imamo celu noć pred sobom.”

„Kaje!”, vikala je pokušavajući da skloni moje ruke.

„Ko je Kaj?”

Uvijala se i borila, pokušavala je da se oslobodi mog stiska. „Dobro te poznajem. Znam ti visinu, telo, miris...”

„Stvarno?”, pitao sam. „Znaš kakav sam, a?”

Zario sam zamaskirano lice u njen vrat i stegao ruke oko nje, posesivno i preteći. Šapatom sam izustio: „Nedostaje mi ona Rika iz

srednje škole.” Zastenjao sam, kao da uživam u tome što se trlja uz mene dok se izvija. „Nikad se nisi bunila.”

Zastala je i potpuno se ukočila jedva dišući. Skupila se, a zatim sam osjetio kako joj grudi drhte pod mojim rukama.

Dopro sam do nje.

Jednom je te reči izgovorio neko nama blizak, neko koga se plašila, i sada se pitala da ja, možda, nisam on. *Dejmon je nestao prošle godine i mogao bi da bude bilo gde, zar ne, Rika?*

„Dugo sam ovo čekao”, rekao sam dok je napolju grmelo. „Skini to sranje.” Povukao sam joj košulju, a ona je ostala u majici bez rukava i vrisnula. „Jebote, hoću da te vidim.”

Udahnula je kroz zube, povukla se i zamahnula rukama ka meni. Odmah je napravila korak unazad – prvi pokret samoodbrane koji sam joj pokazao kada je neko zgrabi s leđa – ali ja sam znao šta će da uradi, pa sam se pripremio.

Hajde, Rika!

Onda se iznenada opustila i svom težinom skliznula kroz moje ruke, pravo na pod.

Gotovo da sam se nasmejao. Brzo je razmišljala. *Odlično.*

Ipak, nastavio sam napad. Iskobeljala se u puzeći položaj, spremna da pobegne, a ja sam se bacio ka njoj i zgrabio je za članak.

„Kuda si krenula?”, narugao sam se.

Prevrnula se i šutnula mi masku, a ja sam se povukao. „O bože, biće zabavno s tobom”, rekao sam kroz smeh. „Jedva čekam.”

Zacvilela je puzeći unazad i ponovo ustala. Okrenula se, lica iskrivljenog od straha, i potrčala prema svlačionicama. Verovatno je krenula ka zadnjem izlazu.

Jurnuo sam za njom, zgrabio je za majicu, dok mi je telo plamtelo.

Jebote. Osećao sam kako mi znoj curi niz potiljak.

To je samo igra. Neću je povrediti. Kao kada smo se u detinjstvu igrali šuge ili žmurke. Znali smo da se ništa loše neće dogoditi kada nas uhvate i da nećemo nikoga povrediti kada mi jurimo, ali smo ipak osećali iracionalni strah i uzbuđenje. Uživao sam upravo u tome. To je bilo sve. Ovo nije bilo stvarno.

Okrenuo sam je i podigao tako što sam je jednom rukom obgrlio oko struka, a drugom uhvatio ispod kolena. Zamahnula je slobodnim kolenom, ali ja sam izmakao bokove pre nego što mi je njen udarac završio između nogu. Ponovo sam je okrenuo i oborio na zemlju, a zatim se spustio preko nje.

„Ne!”, krikнула je. Otimala se ispod mene, a ja sam joj se na silu uvukao između nogu i podigao joj ruke iznad glave stežući ih.

Opirala se, ali je polako gubila snagu, a dotad čvrste mišice počele su da joj podrhtavaju.

Umirio sam se i zagledao u nju. I Dejmon i ja smo imali tamnu kosu i oči, iako su njegove bile gotovo crne. Nije mogla da uoči razliku u tom mraku. Ali mogla je da me oseti. Savladao sam je, pritiskao i pretio joj... baš kao i on.

Polako sam spustio glavu bliže njenim grudima, zadržao se na centimetar iznad njene kože, i ona je prestala da se bori. Disala je tako teško da je zvučalo kao da ima napad astme.

Dok sam gledao u nju, osećao sam kako se prepušta. Ruke su joj bile bespomoćno vezane iznad glave, i video sam kako se kida. Znala je da je to to. Nije bilo nikoga da čuje njeno vrištanje, niti da zaustavi ludaka s maskom koji bi mogao da je povredi i ubije, i to bez žurbe, imali smo celu noć.

Lice joj se odjednom iskrivilo, počela je da vrišti dok se njen otpor gubio u užasu onoga što joj se dešavalo.

Dođavola. Spustio sam kapuljaču i bacio masku, besan. „Jebote, koje si ti derište!”, povikao sam i udario pesnicom o pod pored njene glave. „Oslobodi me se!”, uneo sam joj se u lice. „Odmah! Hajde!”

Zarežala je, lice joj je poprimilo crvenu boju, pokrenula se i prebacila mi ruku preko ramena. Uхватила me je jednom rukom oko vrata, a drugu zavukla ispod nje i zarila mi kažiprst i palac u oči.

To nije bilo bogzna šta, ali morao sam da olabavim stisak dovoljno da me udari u lice, a dok sam došao sebi, već se uspravila i zgrabila svoju torbu kako bi zamahnula njome prema mom licu.

„Uf!”, progundao sam i oteo joj torbu.

Ali brzo je ustala i otrčala do zida, zgrabila jedan kendo mač za vežbanje od bambusa, podigla ga i zauzela stav.

Seo sam na pete i pogledao ruku da proverim ima li krvi. Ništa. Uzdahnuo sam i podigao pogled ka njoj, sledio sam se kada se strah u njenim očima pretvorio u bes.

Adrenalin je i dalje strujao kroz mene i duboko sam udahnuo, a telo kao da mi je odjednom postalo deset puta teže dok sam se pozdizao na noge.

„Mrzim kada me neko tako napadne!”, procedila je. „Ovo mesto bi trebalo da bude bezbedno.”

Netremice sam je gledao, fiksirajući je prekornim pogledom. „Nigde nisi bezbedna.”

Krenuo sam prema stepenicama, skidajući duksericu dok sam se peo. „Neoprezna si.” Uzeo sam flašu vode koju sam ostavio pored prozora. „Posmatram te. Na ulici nisi podigla nos iz telefona. I jedva da si se branila. Gubiš previše vremena na paniku.”

Popio sam vodu u jednom gutljaju, ožedneo od tolikih napora. Previše razmišljanja, brige i zavera. Trebalo mi je ovo.

Nedostajale su mi sve one noći, pre mnogo godina, kada sam imao ventil. Kada sam mogao da se izgubim s prijateljima.

Čuo sam njene korake – krenula je uz stepenice – i zagledao se kroz prozor, u jarka svetla Meridijan Sitija na drugoj strani reke, u potpunoj suprotnosti s tamom na ovoj strani.

„Savladala sam sve čemu si me naučio”, rekla je. „Ali verovala sam ti, i nisam to shvatila ozbiljno. Ako se ikada ponovi, snaći ću se.”

„Trebalo je sada da se snađeš. Šta bi bilo da to nisam bio ja? Šta bi ti se dogodilo?”

Pogledao sam u nju i zažalio kada sam primetio da s tugom u očima zuri kroz prozor. Nisam voleo da vidim taj pogled. Rika je dovoljno propatila, a ja sam je ponovo uzrujao.

„Mislim da ti se to dopalo”, tiho je odgovorila ne skidajući pogled s prozora. „Mislim da si uživao u tome.”

Srce mi je zaigralo i okrenuo sam se od nje da bih ispratio njen pogled kroz prozor.

„Da jesam, ne bih stao.”

Podigla je pogled prema meni dok je ispod prolazio automobil pod čijim je gumama prštala kišnica.

„Znaš, i ja tebe posmatram”, rekla mi je. „Nema te nigde, niko ne zna ni gde jedeš ni gde spavaš...”

Zavrnuo sam čep, a plastična flaša je krckala u mojoj ruci. Znao sam o čemu priča. Znao sam da sam se udaljio.

Ipak, morao sam da držim sve u sebi, da mi slučajno ne izleti nešto što ne bi trebalo. Ovako je bilo bolje.

U poslednje vreme bilo je sve gore. Sve je bilo sjebano. Ona i Majkl su bili toliko zaokupljeni jedno drugim, a Vil je bio trezan samo nekoliko sati dnevno. Više nego ikada, bio sam prepušten sam sebi.

„Ti si kao mašina.” Duboko je udahнула. „Ne kao Dejmon. Nedo-kučiv si.” Zastala je. „Osim sada. Osim kada nosiš tu masku. Svidelo ti se, zar ne? Jedino sada sam videla da nešto osećaš.”

Okrenuo sam se i nežno je pogledao. „Nisi sa mnom sve vreme”, našalio sam se.

Gledao sam je u oči, oboje smo tačno znali o čemu pričam; nije me vidala sa ženama. Blago rumenilo joj je prekrilo obraze. Kiselo mi se nasmešila i odlučila da prestane s pitanjima.

Nakašljao sam se i nastavio. „Moraš da poradiš na kontranapadima”, rekao sam joj. „I brzini. Ako zastaneš, napadač ima bolju priliku da te uhvati.”

„Znala sam da sam bezbedna s tobom.”

„Nisi”, odgovorio sam strogo. „Uvek pretpostavi opasnost. Ako te dohvati bilo ko osim Majkla, ionako će dobiti ono što zaslužuje.”

Prekrstila je ruke na grudima i osetio sam njenu ljutnju. Razumeo sam je. Nije želela da neprestano živi u strahu. Ali jedva da je preduzimala osnovne mere opreza, a mogla bi beskrajno da zažali zbog pogrešne procene. Majkl nije uvek bio tu.

Ali kada jeste, barem je bio s njom. Prošle su nedelje otkako sam zaista razgovarao s njim.

„Kako je on?”, pitao sam je.

Zakolutala je očima, ali sam primetio da se oraspoložila. „Želi da odletimo u Rio ili negde da se venčamo.”

„Mislio sam da ste odlučili da sačekate dok ne završiš fakultet.”

Klimnula je uzdahnuvši. „Da, i ja sam tako mislila.”

Začkiljio sam ka njoj. Pa, šta je onda u pitanju?

Majklovi i Rikini roditelji očekivali su venčanje u Tander Beju, i koliko sam ja znao, njih dvoje su pristali na to. U stvari, Majkl je navaljivao da to bude raskošno venčanje. Želeo je da je vidi u venčanicima, kako ide niz prolaz prema njemu. Dugo je mislio da će se ona ipak udati za njegovog brata, i želeo je svima da pokaže da je njegova.

A onda sam shvatio.

Dejmon.

„Plaši se da će pompezno venčanje prizvati Dejmona natrag”, pretpostavio sam.

Rika je opet ozbiljno klimnula glavom i nastavila da zuri kroz prozor. „On misli da mi se ništa loše neće dogoditi ako se venčamo. Što pre, to bolje.”

„U pravu je”, rekao sam joj. „Svadba – stotine ljudi, i Vil i ja uz njega – Dejmonov ego to ne bi podneo. Ne bi ostao po strani.”

„Niko ga nije ni video ni čuo godinu dana.”

Stegao sam zube, a zebnja mi se uvukla u kosti. „Da, baš to me i plaši.”

Pre godinu dana, Dejmon je želeo da Rika nezamislivo pati. Zapravo, svi smo, ali Dejmon je otišao korak dalje, a pošto nismo stali uz njega, svi smo mu postali neprijatelji. Napao nas je, povredio je, i pomogao Majklovom bratu Trevoru da pokuša da je ubije. Majkl je pametno pretpostavio da se Dejmonov bes verovatno nije raspršio. Kada bismo znali gde je, to bi bilo jedno, ali detektivi koje smo angažovali da ga pronađu i prate njegovo kretanje nisu uspeli da ga lociraju.

Stoga je bilo razumljivo što Majkl želi sve da preduzme da Rika ne bude u centru pažnje, gde bi je tako veliko venčanje u našem bogatom, primorskom rodnom gradu dovelo.

„Tebi nije stalo do velikog venčanja”, podsetio sam je. „Samo želiš Majkla. Zašto ne odete i uradite to kako on želi?”

Čutala je nekoliko trenutaka, a zatim progovorila tiho, pogleda uprtog u daljinu. „Ne”, odmahнула je glavom. „Odmah iza Svetog Kilijana, gde se završava šuma, a litice ustupaju mesto moru. Pod

ponoćnim nebom...”, klimnula je glavom, a usne joj je ukrasio lep, setan osmeh. „Tamo ću se udati za Majkla.”

Proučavao sam je, čudeći se tom dalekom, sanjivom pogledu u njenim očima. Kao da je oduvek znala da će se udati za Majkla Krista, kao da je to celog života zamišljala.

„Koja je ono zgrada?”, upitala je pokazavši glavom kroz prozor.

Pratio sam njen pogled, ali nisam morao da vidim da bih znao o kojoj zgradi govori. S razlogom sam izabrao ovu lokaciju za naš dođo.

Pogledao sam kroz staklo i zagledao se u zgradu na drugoj strani ulice, tridesetak spratova višu od naše, čija je siva kamena fasada bila tamna zbog kiše i polomljene ulične rasvete.

„Poup”, odgovorio sam. „Bio je to pravi hotel u svoje vreme. Zapravo, još uvek je.”

Bio je to hotel napušten već nekoliko godina, sagrađen kada se pričalo o izgradnji fudbalskog stadiona koji je trebalo da dovede više turista u Meridijan Siti i ponovo oživi Vajthol, oronuli gradski kvart u kome smo se nalazili u tom trenutku.

Nažalost, stadion nikada nije napravljen, a „Poup” je propao zbog slabog poslovanja.

Proučavao sam zamračene prozore i jedva primetne senke zavesa u stotinu soba koje su sada bile tihe i prazne. Bilo je teško zamisliti da u tako velikoj zgradi više nema ni trunke života. Nemoguće, u stvari. Nepoverljivo sam zagledao sve mračne otvore, uspevajući da vidim svega nekoliko centimetara sobe pre nego što bi mrak progutao ostatak.

„Kao da nas neko posmatra.”

„Znam”, složio sam se pregledajući sve prozore jedan za drugim.

Krajičkom oka sam primetio da drhti, pa sam podigao svoj duks i pružio joj ga.

Uzela ga je sa osmehom i okrenula se da se vrati niz stepenice. „Postaje hladno. Ne mogu da verujem da je već oktobar. Uskoro će Đavolja noć”, zvonko je rekla uzbuđenim tonom.

Klimnuo sam glavom i krenuo za njom.

Ali kada sam se još jednom osvrnuo, obuzela me je jeza pri pomisli na stotinu ukletih, praznih soba u napuštenom hotelu prekoputa.

I davnu Đavolju noć, kada je momak koji sam nekada bio lovio devojkicu koja je možda bila poput Rike, na mestu koje je možda bilo baš taj mračni hotel koji se video kroz prozor.

Ali tada nije stao.

Uradio je nešto što nije trebalo.

Silazio sam niz stepenice, nekoliko centimetara iza Rike pomno prateći njen korak dok sam joj zurio u kosu.

Nije bila svesna koliko joj je opasnost blizu.